

בית משפט השלום בבאר שבע

27 נובמבר 2019

ת"פ 19-02-24534 מדינת ישראל נ' בן סימון(עציר)

בפני כב' השופט איתי ברסלר-גונן, סגן נשיאה

המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד רומן זילברמן

נגד

יוסי בן סימון (עציר) – בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד דוד אביטן

הנאשם

פרוטוקול

גזר דין

ההרשעה ונסיבות המקרה

- 1 הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בשתי עבירות של איומים לפי סעיף 192 בחוק העונשין
2 תשל"ז – 1977 [להלן: "חוק העונשין"]; בעבירה של תקיפת שוטר כדי להכשילו, לפי סעיף 1274(1)
3 בחוק העונשין; בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 בחוק העונשין; בעבירה
4 של החזקת סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א) בחוק העונשין; ועוד עבירה של שימוש בכוח או
5 באיומים למנוע מעצר, לפי סעיף 47(א) בפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח משולב],
6 התשכ"ט-1969 [להלן: "הפסד"פ"].
- 7
- 8 2. כעולה מהכרעת הדין, ביום 10.2.2019 בסמוך לשעה 11:00 הגיע הנאשם למרפאת קופת חולים
9 "וינגייט" בבאר-שבע כדי לקבל טיפול, לפי תור שנקבע לו מראש. הנאשם איחר מעט (לפי עדותו)
10 והתעקב בקבלת הטיפול. הוא לא היה שבע רצון והחל להתעמת עם מטופל אחר ואף לדפוק על
11 הדלתות ובהן דלת חדרו של הרופא שהיה אמור לטפל בו. בעקבות הצעקות יצא רופא אחר [ד"ר
12 קרויטרו; להלן: "המתלונן"] מחדרו, ניגש לנאשם וביקש ממנו להפסיק לצעוק, ומשלא הפסיק
13 ביקש לקרוא למשטרה. בתגובה, החל הנאשם לקלל את המתלונן ואיים עליו כי "העולם קטן"
14 וכי "יחפש אותו וימצא אותו", וזאת בנימה מאיימת. לאחר שהמתלונן ביקש לקרוא למשטרה
15 הוא שב לחדרו והאירוע נרגע בשלב זה, עד להגעת השוטרים.
- 16 כשהגיעו שני שוטרים למרפאה הנאשם היה רגוע. על כן יצא אחד מהם [השוטר דלויה] להביא
17 את הרכב והשוטרת לוי נותרה לבד במרפאה. ואולם, עצם הגעתם והעובדה כי המתלונן יצא
18 מחדרו והודיע כי הוא מבקש להגיש תלונה, הציתה מחדש את הנאשם שהחל לקלל מחדש והפעם
19 הפנה את הזעם כלפי השוטרת.
- 20 השוטרת ביקשה מהנאשם להזדהות, אולם הוא הודיע לה שאין לו תעודת זהות וגם סירב לתת
21 לה את מספר הזהות שלו. על סמך הודעתו של המתלונן כי הוא רוצה להתלונן על איומים ונוכח
22 שהנאשם סירב להזדהות, החליטה השוטרת לעכב את הנאשם לתחנה, והודיעה לו כי הוא נדרש
23

בית משפט השלום בבאר שבע

27 נובמבר 2019

ת"פ 19-02-24534 מדינת ישראל נ' בן סימון(עציר)

1 להתלוות אליה. אלא שהנאשם סירב לכך וכשהניחה השוטרת את ידיה על המתלונן, הוא החל
2 להניף את ידיו ולהשתולל ולצעוק תוך כדי קללות. בשלב זה שהיה בתוך המרפאה, הצליח הנאשם
3 להשתחרר מתפיסתה של השוטרת אולם בהשתחררותו זו פגע בידו בפניה של השוטרת, ופנה
4 לצאת וללכת. בשלב זה השוטרת הזעיקה סיוע ואחזה בידו של הנאשם ביציאה מהמרפאה. אז,
5 הניף הנאשם את ידו האחרת וחבט באגרוף בפניה של השוטרת. בכך הצליח להשתחרר מאחיזתה
6 וירד במדרגות לכיוון הרחוב, שם נמלט לעבר הכביש. בשלב זה נעצר הנאשם על ידי השוטרים
7 שניסו להכניסו לרכב המשטרה אולם הנאשם התנגד בכוח למעצרו ובעט לעבר השוטרים.
8 בתוך הניידת, בזמן הנסיעה, דפק הנאשם על שמשות חלון הרכב, קילל את השוטרת ו"איחל" לה
9 ולמשפחתה למות ועוד הוסיף ואיים עליה כי "הגלגל הוא עגול" ו-"אנו עוד ניפגש את תמותי".
10 בתחנת המשטרה השתולל הנאשם, צעק ואף קילל את השוטר שהיה בתחנה [השוטר בייטמן]
11 ואמר לו כי שיפגוש אותו בחוץ ויסגור איתו חשבונות. עוד נמצא כי הנאשם החזיק ברשותו סכין
12 מתקפלת, אולם בשום שלב של האירוע הוא לא הוציא את הסכין ולא גילה דבר קיומה.

13 3. אציין כי בהכרעת הדין נשללו טענות הנאשם להגנה עצמית, ולהיתר להחזקת סכין [בהיותו דר
14 רחוב].
15

תמצית הראיות והטיעונים לעונש

16

17 4. תמצית ראיות וטיעוני ב"כ המאשימה לעונש

18 המאשימה הגישה את הרישום הפלילי של הנאשם [ת/8] וכן פרוטוקול מאסר על תנאי מת"פ
19 59343-06-16 [ת/9]. עוד הגישה המאשימה בהסכמה את תמונת הסכין שהחזיק הנאשם על גופו
20 [ת/10].

21 את עיקר טיעוניה הגישה המאשימה בכתב [ת/11] ובמסגרתם עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו
22 במעשיו של הנאשם, הנוגעים לכבוד המתלונן [הרופא] ותחושת הביטחון האישית שלו, כמו גם
23 הפגיעה בתחושת הביטחון והשלווה במרפאה, הדרושה לשם מילוי תפקידם של הרופאים וצוות
24 המרפאה לטפל בחולים. נטען כי במעשיו נפגעו לא רק הרופא כי אם יתר החולים שביטחונם
25 התערער והם נחשפו לאלימות כלפי מי שאמור לטפל בהם. המאשימה עתרה לראות במעשים
26 כלפי הרופא כבעל חומרה מעצם הפגיעה בו כאיש צוות רפואי ונטען כי עצמת הפגיעה בערך מוגן
27 זה משמעותית.

28 ביחס למעשים כלפי השוטרים, נטען כי הערכים המוגנים שנפגעו הינם יכולתם של השוטרים
29 לבצע מלאכתם לשמירה על הביטחון והסדר הציבורי. פגיעה שהיתה הן בכוח והן בעצם אי כבוד
30 השוטרים.

31 גם בעצם החזקת הסכין ביקשה המאשימה לראות חומרה משמעותית, נוכח שהנאשם אישר כי
32 הוא רואה בסכין אמצעי לגיטימי לפתרון סכסוכים, ובכך הוא מסכן את הציבור הרחב.

בית משפט השלום בבאר שבע

27 נובמבר 2019

ת"פ 19-02-24534 מדינת ישראל נ' בן סימון(עציר)

1 המאשימה טענה כי עצמת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה, הפנתה לפסיקה, ועתרה לקבוע
2 מתחם עונש הולם שינוע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר בפועל.
3 בתוך מתחם העונש ההולם נטען כי אין מקום לשיקולי שיקום וכי נוכח עברו הפלילי המכביד של
4 הנאשם בעבירות אלימות, יש לגזור את דינו ברף העליון ולהוסיף עוד את הפעלת שני המאסרים
5 המותנים [בני 6 ו-12 חודשי מאסר] במצטבר. עוד עתרה המאשימה להשית עונש מאסר על תנאי
6 ופיצוי לשוטרת, וכן לחייב את הנאשם לחתום על התחייבות להימנע מעבירה.

5. תמצית טיעוני הסניגור

7 הסניגור מיקד את טיעונו תחילה במידת האשם. לטענתו, מדובר באירוע ספונטני, ללא כוונה
8 מלכתחילה לתקוף או להפריע למישהו, אלא בסך הכל רצון להיבדק על ידי רופא. לטענת הסניגור,
9 הנאשם חווה בתחושתו הסובייקטיבית יחס של זלזול והשפלה, ומצא עצמו מול שוטרת שיכולה
10 היתה לפעול אחרת להרגעת המצב ולקבל את פרטיו מהמזכירה הרפואית ואולי למנוע את כל
11 האירוע.

12 לטענת הסניגור, גם אם טענה זו [הנוגעת לאפשרויות הזיהוי של השוטרת – א.ב.ג.] לא התקבלה
13 במסגרת הכרעת הדין, יש לתת לה משקל בעת גזירת הדין, בכל הנוגע למידת האשם שאותה יש
14 לקבוע כבינונית-נמוכה.

15 עוד טען הסניגור כי אף אחד לא נפצע ממעשיו של הנאשם, למעט הפגיעה בחירותם של השוטרת
16 והרופא, ועל כן גם עצמת הפגיעה בערכים המוגנים אינה גבוהה במקרה שלפנינו.

17 הסניגור הפנה לשורת פסקי דין, וטען לקבוע מתחם העונש ההולם הכולל צריך להתחיל ממאסר
18 על תנאי ועד מספר חודשי מאסר.

19 הסניגור עתר לתת משקל למחדלי החקירה [שצוינו גם בהכרעת הדין] ולמעצרו של הנאשם מאז
20 האירוע. עוד הפנה הסניגור גם לנסיבות חייו הקשות של הנאשם והתנהגות השוטרים וביקש
21 הסניגור, בתוך המתחם, לגזור את דינו של הנאשם בחלק האמצעי.

22 ביחס למאסרים המותנים, טען הסניגור כי הותרת העבירה דן לפי סעיף 274(1) בחוק העונשין,
23 מקום בו ניתן היה להרשיע את הנאשם בעבירה לפי סעיף 273 בחוק העונשין, היא העושה את
24 ההבדל לתחולת המאסר המותנה הארוך. בנסיבות אלו, עתר הסניגור שלא להחמיר עם הנאשם
25 ולשקול גם את הפעלת המאסר המותנה הארוך באופן שלא יחמיר עם הנאשם, כאילו היה מורשע
26 בעבירה לפי סעיף 273 בחוק העונשין בלבד.

27 לטענת הסניגור, ניתנה לנאשם אפשרות להגיע להסדר טיעון תוך תיקון סעיף החיקוק לעבירה
28 לפי סעיף 273 אולם הוא לא רצה, ונתון זה לא צריך להביא את הענישה כלפי מעלה.

29 במכלול השיקולים עתר הסניגור לגזור את דינו של הנאשם באמצע מתחם העונש ההולם ולהפעיל
30 את המאסר המותנה בחופף.

31 הנאשם פנה לבית המשפט, הצהיר כי הוא חף מפשע ואינו מעוניין להביע חרטה.

32
33

בית משפט השלום בבאר שבע

27 נובמבר 2019

ת"פ 19-02-24534 מדינת ישראל נ' בן סימון(עציר)

הדין

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32

7. בגזירת הדין יש להבטיח קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל על הנאשם. בחינת חומרת מעשה העבירה ומידת האשם תיעשה תוך התייחסות לערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בערך זה ובמדיניות הענישה הנוהגת, והכל כאמור בנסיבות הקונקרטיות של האירוע דן.

מתחם העונש ההולם – לאירוע האיומים, תקיפת השוטרים והחזקת הסכין

8. הנאשם פגע במעשיו בשורה של ערכים מוגנים הנוגעים לשמירה על בטחונו ושלוותו של הציבור ובכלל זה ביטחונם של משרתי הציבור – הרופא והשוטרים.

באיומיו כלפי הרופא, במרפאת קופת החולים פגע הנאשם בערכים המוגנים של תחושת הביטחון, וחירותו של הרופא לפעול ולנהל את המרפאה [השוו ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373, בעמ' 378; רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 96 (2006)]. באותם ערכים פגע הנאשם כשאיים עם השוטרת בתוך הניידת, בדרכם לתחנה, במטרה למנוע את מעצרו.

עדים אנו לא פעם לפגיעות בעובדי ציבור, כחלק מהתגברות הכוללת של תופעת האלימות בחברה. האלימות המופנית כלפי נותני השירות הציבורי מכרסמת ביכולתם למלא תפקידם ובכך נפגע הסדר והביטחון לכלל הציבור. משכך, קיימת חשיבות בגינוי והוקעת השימוש באלימות פיזית ומילולית, ובוודאי יש לראות בחומרה שבעתיים אלימות המופנית כלפי משרתי הציבור בעת מילוי תפקידם ושליחותם [השוו לעניין זה דברים שנאמרו אגב עבירה של תקיפת עובד ציבור בע"פ 4565/13 חאלד נ' מדינת ישראל (4.11.2013) ולעניין הפגיעה בצוות רפואה ראו גם רע"פ 5458/12 ליכטמן נ' מדינת ישראל (2.8.2012)].

בהפרעתו לשוטרת ובתקיפת השוטרת פגע הנאשם הן בערך הכללי של שמירה על בטחונו וגופו של אדם, והן בערך הקונקרטי של הגנה על מערכת אכיפת החוק ושימור יכולתם של שוטרים למלא את תפקידם ולמנוע פגיעה בביטחונם ובשלמות גופם של השוטרים. לא בכדי קבע המחוקק עונש מזער לעבירות כלפי שוטרים, על מנת ללמד על חשיבות ערכים אלו. יכולתם של גורמי אכיפת החוק לפעול ללא הפרעה, ובוודאי שללא התנגדות אלימה, היא אבן יסוד של הסדר החברתי [ע"פ 8815/12 מחמוד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.1.2013); ראו גם ע"פ 9878/09 מדינת ישראל נ' מוסא (פורסם בנבו, 20.9.2010); עפ"ג (חי') 11794-12-15 מדינת ישראל נ' זבידאת ואח' (פורסם בנבו, 10.1.2016); עפ"ג (ב"ש) 44184-04-17 אלסייד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 28.2.2018); עפ"ג (ב"ש) 63373-08-17 אבו עאיש ואח' נ' מדינת ישראל (3.1.2018)]. התנהגות אלימה כלפי גורמי החוק, גם ברגעי מצוקה ותסכול, אינה מקובלת ויש לשרשרה נוכח שהיא מכרסמת בסדר החברתי ובביטחון בחברה, שנאמר במקורותינו: "אלמלא מורא של מלכות, איש את רעהו חיים בלעו" (מסכת אבות ב', ג').

בית משפט השלום בבאר שבע

27 נובמבר 2019

ת"פ 19-02-24534 מדינת ישראל נ' בן סימון(עציר)

- 1 כך גם בהתנגדותו בכוח למעצרו פגע הנאשם ביכולתם של גורמי האכיפה למלא תפקידם בסדר
2 וברוגע וללא סיכון נוסף.
- 3 הערכים המוגנים שנפגעו מעצם החזקת הסכין על ידי הנאשם הם שמירה על הסדר הציבורי
4 וביטחון הציבור, כשלמעשה עיקר תכליתה של עבירה זו היא למנוע מראש את הפוטנציאל האלים
5 הגלום בהחזקתו [ראו לעניין זה ע"פ 2047/07 הנוק נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.5.2007);
6 רע"פ 7484/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד סג(3), 305].
- 7 9. האירוע החל והתגלגל הגם שלא תוכנן מראש, אולם הוא משקף היטב את היעדר הסבלנות של
8 הנאשם וחוסר יכולתו לקבל מרות, תכונות שבלטו במהלך ההליך דנן גם כלפי בית המשפט וגם
9 כלפי התובעת.
- 10 לא נעלם מעיני בית המשפט כי הנאשם לא הורשע בעבירה של תקיפת עובד ציבור, וכי למעשה
11 האלימות כלפי הרופא היתה מילולית בלבד, אולם יש לתת משקל לרוח הדברים של הצורך להגן
12 על מי שפועל בשם ועבור הציבור במערך הרפואי.
- 13 אני מוכן להניח, באופן קונקרטי, כי הנאשם הגיע לקבל טיפול ולא כדי להתעמת. יש טעם בטיעוני
14 הסניגור המבקשים לראות בכך להפחתת מידת האשם, בוודאי בכל הנוגע לאירוע האיומים
15 הראשון כלפי הרופא.
- 16 כך גם לא התכוון הנאשם מראש להתעמת עם השוטרת ולמעשה הוא הופתע מהגעתה עד כי חש
17 תסכול כי "שוב" נתפס בקלקלתו. אלא שבמקום להתייג מול השוטרת, לדבר עמה בנועם,
18 להתלוות עמה לתחנה במקום להתחכם, הוא בחר בדרך של תגובה אלימה, לרבות מילולית
19 ופיסית ולא הותיר ברירה בידי השוטרת אלא לעכבו ולאחר מכן לעצרו.
- 20 המשך התדרדרות האירוע היה בידי הנאשם כל העת. אין לקבל את הטענה למצוקה או לרצון
21 ללכת בנועם, שהרי הראיות לימדו אחרת והאגרוף שהטיח בפניה של השוטרת במפתן המרפאה,
22 בטרם ניסה לברוח, לימד על תכונותיו האלימות וחוסר קבלת המרות תוך נכונות אלימה. בשלב
23 זה, מידת האשם של הנאשם היתה כבר גבוהה, כשעבירה גוררת עבירה, במטרה למלט עצמו.
- 24 אכן, איש לא נחבל משמעותית באירוע אולם בוודאי שהסדר הציבורי במרפאה הופר, ושוטרים
25 נוספים נדרשו להגיע למקום לבקשת הסיוע של השוטרת. הנזק הפוטנציאלי היה משמעותי יותר,
26 בוודאי אם נזכיר כי המשיב אחז בכליו סכין בעלת פוטנציאל נזק משמעותי [ת/10].
- 27 טענת הסניגור ל"אשם תורם" מצד השוטרת אינה ראויה בנסיבותינו. כאמור בהכרעת הדין,
28 השוטרת פעלה בהתאם לסמכותה ולא מצאתי כל מקום לטענה של הגנה עצמית מצד הנאשם.
- 29 10. בשים לב לנסיבות האירוע כפי שתוארו לעיל, סבורני כי מידת האשם בינונית וכי עצמת הפגיעה
30 בערכים המוגנים בינונית-גבוהה.
- 31 11. באשר למדיניות הענישה הנוהגת, הרי שכאמור, עמדת הפסיקה היא להחמיר במדיניות הענישה
32 בעבירות של אלימות, וליתן בכורה לעקרונות הגמול וההרתעה על פני הנסיבות האישיות. לא די
33 בהקשר זה לשוב על הרטוריקה המילולית אלא יש לתת לכך גם ביטוי בענישה עצמה.

בית משפט השלום בבאר שבע

27 נובמבר 2019

ת"פ 19-02-24534 מדינת ישראל נ' בן סימון(עציר)

1 בהקשר לעבירת האיומים כלפי הרופא, בנסיבות המקרה דנן, סבורני כי עמדת הפסיקה בנסיבות
2 אלו מאפשרת רף תחתון של מאסר על תנאי.

3 בהקשר לעבירות כלפי השוטרת, נזכיר כי המחוקק קבע עונש מזער של שלושה חודשי מאסר
4 בפועל ובכך הדגיש את חומרת המעשה. לכאורה, יש לקבוע כי מתחם העונש ההולם ראוי שיחל
5 ברף של עונש המזער. עם זאת, ידענו כי עונש מזער הקבוע בחוק ניתן גם להטלה בדרך של עונש
6 מותנה [ראו ע"פ 1867/00 מדינת ישראל נ' גוטמן, פ"ד נד(3) 145; ע"פ 4876/15 פלוני נ' מדינת
7 ישראל (3.12.2015)]. אציין את המקרים הבאים כנקודות מוצא לבחינת מדיניות הענישה הנוהגת
8 במקרים דומים:

9 ברע"פ 1860/07 נחמני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.6.2007) נדחתה בקשת רשות ערעור
10 מטעם הנאשם אשר הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של תקיפת שוטר, והפרעה לשוטר בעת
11 מילוי תפקידו, לאחר שסירב לפנות את רכבו ולהזדהות ולאחר שנאמר לו כי הוא מעוכב, תקף
12 שוטרים באופן שבעט בשוטר אחד ונשך שוטר אחר, העונש שהוטל עליו כלל מאסר בפועל למשך
13 7 חודשים ומאסר על תנאי.

14 בע"פ (מחוזי ב"ש) 8884-09-15 בנימין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.1.2016) נדון עניינו של
15 נאשם כבן 54, ללא הרשעות קודמות שלא שעה לשוטרים והלם באחד מהם ואף כופף ידה של
16 אחרת. בית המשפט התחשב בנסיבות האישיות, בחלוף הזמן ובגילו של הנאשם והפחית את
17 העונש ל- 3 חודשי מאסר בעבודות שירות.

18 בת"פ (ב"ש) 11460-01-13 מדינת ישראל נ' אבקסיס (17.9.2013) נדון בפניי נאשם שהוצא
19 ממועדון ותקף בתגובה את השוטר שהוציאו. באותו מקרה קבעתי מתחם עונש הולם שבין 3 ל-
20 14 חודשי מאסר. ערעור על גזר הדין נדחה [עפ"ג 33032-10-13]. המקרה שלפנינו חמור יותר.

21 בת"פ (נצי) 4390-06-08 מדינת ישראל נ' רמדאנין (14.3.2011) נדון נאשם שאיים על שוטר, סירב
22 להתלוות אליו ודחף אותו. על הנאשם נגזר עונש של 4 חודשי מאסר בפועל ועוד הופעל עונש מאסר
23 מותנה בנוסף. המקרה שלפנינו חמור יותר.

24 בת"פ (ב"ש) 66921-02-19 מדינת ישראל נ' ממן (6.11.2019) נדון עניינו של נאשם שהגיע לקבל
25 טיפול רפואי, התעמת עם אבטח, איים עליו ולאחר מכן תקף אותו ותקף שוטר. קבעתי מתחם
26 עונש הולם שבין 5 ל- 18 חודשי מאסר בפועל. המקרה שלפנינו לא פחות חמור.

27 בת"פ (ב"ש) 18326-08-18 מדינת ישראל נ' סמסון (8.7.2019) נדון עניינו של נאשם שהתבקש על
28 ידי שוטר להתלוות אליו ובתגובה תקף אותו ונגח בפניו. נקבע מתחם עונש הולם שבין 3 ל- 12
29 חודשי מאסר בפועל. המקרה שלפנינו חמור יותר.

30 באשר לעבירה של החזקת סכין, כשהיא לבדה, וכאשר מידת האשם נמוכה, ניתן לאפשר מתחם
31 עונש הולם המתחיל ממאסר על תנאי תקופות מאסר ממשיות [ראו למשל רע"פ 2932/08 מרג'אן
32 נ' מדינת ישראל (12.6.2008)]. עם זאת כאשר מידת האשם גבוהה יותר, ראינו גם מתחמים
33 המתחילים ממאסר בפועל [ראו למשל ת"פ (ב"ש) 34985-04-16 מדינת ישראל נ' ברנרדינו
34 (13.9.2018)].

בית משפט השלום בבאר שבע

27 נובמבר 2019

ת"פ 19-02-24534 מדינת ישראל נ' בן סימון(עציר)

12. המקרה שלפנינו כלל עבירות רבות, בזו אחר זו אולם כאמור יש לראותן כמכלול של אירוע אחד. מלאכת הענישה אינה אריתמטית ואין לסכום מתחמי ענישה של רכיבי האירוע. על כן, גם אם כל עבירות איומים, כשלעצמה אינה ברף גבוה בנסיבות המקרה וסערת הרגשות של הנאשם, וגם אם הסכין לא נשלפה באירוע, עדיין המכלול כולו והצטרפות המעשים יחד מצדיקה במקרה זה קביעת מתחם העונש הולם המחייב בתחתיתו עונש מאסר בפועל לא קצר. בשים לב לכך, ונוכח מידת האשם ועצמת הפגיעה בערכים המוגנים, עתירתה העונשית של המאשימה ביחס למתחם העונש ההולם בהחלט נכונה ואני קובע את מתחם העונש ההולם לכל האירוע כמתחם שנע בין 6 ל-18 חודשי מאסר בפועל.

גזירת הדין

13. אין מקום לסטות ממתחם העונש ההולם וזאת אף בהעדר הליך שיקומי כלשהו.

14. הנאשם כבן 36, לחובתו רישום פלילי לא מועט: בשנת 2017 נדון לעונש מאסר של 28 חודשים (אגף הפעלת מאסרים מונים) בגין עבירות של פצעה כשהעבריין מזויין, איומים והחזקת סכין. בגין הרשעה זו עומדים מעל הנאשם כיום שני מאסרים מותנים.

בשנת 2015 הורשע הנאשם בעבירות אלימות, החזקת סכין וסמים ונדון לעונש מאסר בפועל. גם שנה קודם נדון למאסר בגין עבירות של איומים והעלבת עובד ציבור, וכך גם הורשע בעבירת איומים בשנת 2013. הרישום הפלילי ממשיך והולם אחורה בזמן כשכמעט כל שנה הורשע הנאשם בעבירות דומות והוא נכנס ויוצא את שערי בתי הסוהר בגין עבירות אלימות.

15. לא נעלם מעיני בית המשפט כי הנאשם דר רחוב [כטענת הסניגור] וכי הוא חש ניכור מסביבתו ואני מניח כי נסיבות חייו של הנאשם אכן קשות, כפי שעולה אכן מהרישום הפלילי. התנהגותו באולם בית המשפט נובעת ממצוקה ותסכול.

ועדיין, סבורני כי הגיעה השעה שהנאשם יפנים את הצורך באורך רוח במגע עם משרתי הציבור. שיקולי ההרתעה והגמול משמעותיים, אם כי ספק בעיני אם יש בהם תוחלת לגבי הנאשם דנן.

16. הנאשם לא חסך הזמן השיפוטי ועל כן הוא אינו זכאי להקלה שנותן בית המשפט למי שמשתף פעולה עם ההליך. ודוק: בוודאי שזכותו של הנאשם לעמוד על חפותו ואין להחמיר עמו על שביקש לנהל הוכחות, אולם זה המודה גם מביע חרטה ואותה יש להביא בחשבון בעת גזר הדין [השוו רע"פ 1274/03 מימון נ' מדינת ישראל (16.2.2003); ע"פ (ב"ש) 7163/04 תורג'מן נ' מדינת ישראל (25.5.2005)].

17. בהקשר זה, לא מצאתי מקום כשיקול לקולא לטענות ההגנה הנוגעות למחדלי חקירה. לא זה המקרה והנאשם לא הראה כי אותם מחדלים הקשו או האריכו שלא לצורך את ניהול ההליך.

18. במכלול השיקולים, סבורני כי נכון לגזור את דינו של הנאשם בחלק העליון של מתחם העונש ההולם. עם זאת, נוכח עקרון ההלימה, אקל מעט עם הנאשם ואגזור דינו כאמצע מתחם העונש

בית משפט השלום בבאר שבע

27 נובמבר 2019

ת"פ 19-02-24534 מדינת ישראל נ' בן סימון(עציר)

1 ההולם, לעונש של 12 חודשי מאסר בפועל, בגין הליך זה. יתרת העונש ההולם תהיה בדרך של
2 מאסר מותנה.

הפעלת המאסרים המותנים

5 19. לנאשם עונשי מאסר על תנאי של 6 חודשי מאסר מת.פ. 17-08-38040 בגין עבירות אלימות מסוג
6 עוון או עבירה של החזקת סכין, ועוד 12 חודשי מאסר על תנאי בגין עבירות אלימות מסוג פשע,
7 מאותו הליך. הכלל הוא שעונש מאסר על תנאי יש להפעיל במצטבר, גם אם מדובר בשני מאסרים
8 מותנים מאותו הליך, בוודאי כאשר כל אחד מהם מופעל בגין חלקים שונים של האירוע [תקיפת
9 השוטר בנסיבות המחמירות והחזקת הסכין].

10 עתירת הסניגור לחפוף את כל המאסרים המותנים לא עומדת בקנה אחד עם תכלית המאסר
11 המותנה כחלק מהעונש בגין המקרה הקודם, שרק ביצועו נדחה. חפיפת המאסר המותנה תהווה
12 פרס בידי הנאשם ובוודאי שאין הוא ראוי לכך.

13 בכך שהנאשם בחר לנהל את ההליך עד סופו, אין הוא זכאי להקלה הנוהגת במקרים אחרים
14 שבהם בית המשפט נוהג לחפוף חלק מהמאסר המותנה, כחלק מההקלה הניתנת למי שחוסך בזמן
15 השיפוטי ומלמד כי חרטה כנה בלבו.

16 ועדיין, גם בהפעלת המאסר המותנה צריך שמכלול העונש יהיה הולם ולא יחרוג מהסביר.
17 משכך, אני מוצא לנכון להפעיל את עונש המאסר המותנה של 6 חודשים בגין העבירה של החזקת
18 סכין, נוכח ריבוי עבירות אלו בעברו של הנאשם, וזאת במצטבר.

19 באשר למאסר המותנה של 12 חודשים, המופעל בשל עבירה של תקיפת השוטר בנסיבות
20 מחמירות, אני מקבל את טענת הסניגור כי גם אם היתה המאשימה מייחסת לנאשם עבירה פחות
21 חמורה [לפי סעיף 273 בחוק העונשין], עדיין לא ניתן היה לקבוע שאין זה סביר, ועל כן אני חופף
22 מחצית מהמאסר המותנה הארוך.

23 20. המאשימה לא עתרה לרכיב של פיצוי למתלונן. בנסיבות בהן לא היתה חבלה ממשית בשוטרת,
24 לא מצאתי מקום לפיצוי נוסף במסגרת ההליך דנן.

25 בהעדר מניע כלכלי גם לא מצאתי מקום להתחייבות בנסיבות דנן.

סוף דבר - גזר הדין

28 21. לאחר שבחנתי את נסיבות העבירה, את חומרת המעשים ומידת אשמו של הנאשם, ובחנתי את
29 נסיבותיו האישיות במתחם העונש ההולם, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

30 (א) 12 חודשי מאסר שיימנו ממועד מעצרו ביום 10.2.2019.

בית משפט השלום בבאר שבע

27 נובמבר 2019

ת"פ 19-02-24534 מדינת ישראל נ' בן סימון(עציר)

- 1 אני מורה על הפעלת עונש המאסר המותנה של 6 חודשים מת.פ. 16-06-59343 של בית משפט
2 השלום בבאר-שבע, וזאת במצטבר.
3 בנוסף, אני מפעיל את המאסר המותנה של 12 חודשים מאותו הליך [ת.פ. 16-06-59343]
4 אולם זאת כשמחציתו בחופף ומחציתו במצטבר.
5 למען הסר ספק, **בסה"כ ירצה הנאשם תקופה של 24 חודשי מאסר בפועל, מיום מעצרו.**
6 (ב) 6 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של שלוש שנים בכפוף להוראת סעיף 52(ג) בחוק העונשין,
7 שלא יעבור עבירת אלימות כלשהי או עבירה של החזקת סכין.
8
9 **זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.**
10
11
12 **ניתנה והודעה היום כ"ט חשוון תש"פ, 27/11/2019 במעמד הנוכחים.**
13

איתי ברסלר-גונן, סגן נשיאה

14
15

הוקלד על ידי רחל עמר